

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof

Strona pozwana: E i F

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy — w danym przypadku z uwzględnieniem postępowania zmienionego na podstawie decyzji Rady Unii Europejskiej z dnia 28 czerwca 2007 r. (2007/445/WE)⁽¹⁾ — oparte na art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r.⁽²⁾ wpisanie na listę organizacji, która nie zaskarżyła dotyczących jej decyzji należy uważać za skuteczne ex tunc także wtedy, gdy wpisanie na listę nastąpiło z naruszeniem podstawowych gwarancji procesowych?
- 2) Czy art. 2 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. należy interpretować w ten sposób, że udostępnienie funduszy, innych aktywów finansowych i zasobów gospodarczych osobie [prawnej], podmiotowi lub organowi wymienionym na liście określonej w art. 2 ust. 3 rozporządzenia, współudział w takim udostępnieniu lub udział w działaniach, których celem jest obejście art. 2 rozporządzenia, może mieć miejsce także wtedy, gdy osoba udostępniająca sama jest członkiem tej osoby [prawnej], podmiotu lub organu?
- 3) Czy art. 2 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. należy interpretować w ten sposób, że udostępnienie funduszy, innych aktywów finansowych i zasobów gospodarczych osobie [prawnej], podmiotowi lub organowi wymienionym na liście określonej w art. 2 ust. 3 rozporządzenia, współudział w takim udostępnieniu lub udział w działaniach, których celem jest obejście art. 2 rozporządzenia może mieć miejsce także wtedy, gdy aktywa, które mają zostać udostępnione znajdują się już w (dalszym) zasięgu osoby [prawnej], podmiotu lub organu?

⁽¹⁾ Decyzja Rady z dnia 28 czerwca 2007 r. wykonująca art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylająca decyzje 2006/379/WE oraz 2006/1008/WE, Dz.U. L 169, s. 58.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu, Dz.U. L 344, s. 70.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 30 listopada 2009 r. w sprawach połączonych T-427/04 i T-17/05 Republika Francuska i France Télécom przeciwko Komisji, wniesione w dniu 12 lutego 2010 r. przez France Télécom SA

(Sprawa C-81/10 P)

(2010/C 148/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: France Télécom SA (przedstawiciele: S. Hautbourg, L. Olza Moreno, L. Godfroid i M. van der Woude, adwokaci)

Druża strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Francuska

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie zgodnie z art. 61 statutu Trybunału i uwzględnienie żądań przedstawionych przez France Télécom w pierwszej instancji;
- ewentualnie, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd; i
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

France Télécom podnosi pięć zarzutów na poparcie swego odwołania.

W ramach zarzutu pierwszego France Télécom podnosi naruszenie przez Sąd pojęcia pomocy państwa, ponieważ Sąd przyjmuje taką kwalifikację w niniejszej sprawie, podczas gdy uznaje ponadto, że istnienie (lub nieistnienie) ewentualnej korzyści nie zależało w rozpatrywanym przypadku od swoistych cen spornego systemu, ale od czynników niezależnych od samego systemu, którego skutki mogły zostać stwierdzone dopiero *ex post*. Sąd naruszył w ten sposób sam charakter systemu uprzedniej kontroli pomocy państwa przewidzianego w art. 107 i 108 TFUE, który jest systemem kontroli *ex ante* opartym na obiektywnej analizie swoistych cech systemów pomocy w oparciu o uprzednie zgłoszenie dokonane przez władze krajowe.

W ramach zarzutu drugiego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył pojęcie korzyści, jako że odmówił dokonania ogólnej analizy wszystkich przepisów przewidzianych przez system podatkowy stanowiący odstępstwo. Ów system, wprowadzony przez ustawę nr 90-568, przewidywał w istocie dwa szczególne sposoby opodatkowania; po pierwsze system „opłaty ryczałtowej” w latach 1991-1993, którego skutkiem było nadmierne opodatkowanie France Télécom w porównaniu z zasadami powszechnie obowiązującymi, a po drugie opodatkowanie na warunkach powszechnie obowiązujących w latach 1994-2002, które miało korzystne skutki podatkowe dla wnoszącej odwołanie. Odmawiając porównania z zasadami powszechnie obowiązującymi skutków całego systemu podatkowego stanowiącego odstępstwo w odniesieniu do dwóch okresów, o których mowa, Sąd wielokrotnie naruszył prawo.

W ramach zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie podnosi naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, jako że Sąd odmówił uznania, iż milczenie Komisji w decyzji z dnia 8 lutego 2005 r. dotyczącej La Poste w kwestii wprowadzonego systemu podatkowego mogło prowadzić do powstania u wnoszącej odwołanie uzasadnionych oczekiwań co do zgodności spornych środków z przepisami z zakresu pomocy państwa. Ponadto Sąd nie uwzględnił pewnych nadzwyczajnych okoliczności właściwych dla niniejszej sprawy, które uzasadniały zastosowanie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

W ramach zarzutu czwartego France Télécom podnosi brak uzasadnienia wyroku w zakresie, w jakim Sąd zastąpił swym uzasadnieniem uzasadnienie Komisji, odpowiadając na jej argumenty dotyczące naruszenia zasady przedawnienia w dziedzinie systemu pomocy. Zdaniem wnoszącej odwołanie przewidziany w art. 15 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽¹⁾ dziesięcioletni termin przedawnienia winien być liczony od dnia 2 lipca 1990 r., czyli od dnia, w którym ustawa nr 90-568 wprowadziła sporny system podatkowy, a nie od dnia, w którym pomoc została faktycznie przyznana beneficjentowi.

W ramach zarzutu piątego, będącego ostatnim zarzutem odwołania, wnosząca odwołanie twierdzi wreszcie, że Sąd naruszył prawo, orzekając, iż Komisja mogła, nie naruszając zasady pewności prawa, dokonać kwantyfikacji pomocy na podstawie „przedziału” i nakazać jej odzyskanie, podczas gdy nie było możliwe określenie rzeczywistej korzyści, którą wnosząca odwołanie mogła osiągnąć. Ponadto Sąd nie ustosunkował się do wszystkich jej argumentów dotyczących naruszenia zasady pewności prawa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 5 marca 2010 r. — European Air Transport SA przeciwko Collège d'Environnement de la Région de Bruxelles-Capitale, Région de Bruxelles-Capitale

(Sprawa C-120/10)

(2010/C 148/20)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: European Air Transport SA

Strona pozwana: Collège d'Environnement de la Région de Bruxelles-Capitale, Région de Bruxelles-Capitale

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „ograniczenie działalności”, o którym mowa w art. 2 lit. e) dyrektywy 2002/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 marca 2002 r. w sprawie ustanowienia zasad i procedur w odniesieniu do wprowadzenia ograniczeń odnoszących się do poziomu hałasu w portach lotniczych Wspólnoty⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono zasady określające dopuszczalne poziomy hałasu mierzonego na ziemi, które należy zachować przy przelotach nad obszarami położonymi w pobliżu lotniska, poza którymi podmiot przekraczający te poziomy może podlegać sankcji, przy czym statki powietrzne są zobowiązane do przestrzegania tras i zachowywania procedur lądowania i startu ustalonych przez inne organy administracyjne bez uwzględnienia tych dopuszczalnych poziomów hałasu?
- 2) Czy art. 2 lit. e) i art. 4 ust. 4 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że wszelkie „ograniczenia działalności” powinny być „oparte na podstawie danych eksploatacyjnych”, czy też przepisy te pozwalają, aby inne przepisy dotyczące ochrony środowiska ograniczały dostęp do lotniska na podstawie poziomu hałasu mierzonego na ziemi, który należy zachować przy przelotach nad obszarami położonymi w pobliżu lotniska, poza którymi podmiot przekraczający te poziomy może podlegać sankcji?
- 3) Czy art. 4 ust. 4 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że zakazuje on, aby oprócz ograniczeń działalności ustalanych na podstawie danych eksploatacyjnych, które są oparte na emisji hałasu przez samoloty, zasady dotyczące ochrony środowiska ustalały dopuszczalne poziomy hałasu mierzone na ziemi, które należy zachować przy przelotach nad obszarami położonymi w pobliżu lotniska?